

Sygn. akt I C 1997/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Anduła-Dzikowska

Protokolant: inspektor ds. biurowości Ewa Napieralska-Dłużniewska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. i A. T.

przeciwko S. G.

o zapłatę

I. zasądza od S. G. na rzecz M. P. kwotę 1.747,49 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści siedem 49/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 388,53 (trzysta osiemdziesiąt osiem 53/100) złotych od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 9 marca 2016 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.747,49 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści siedem 49/100) złotych od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od S. G. na rzecz A. T. kwotę 1.747,49 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści siedem 49/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 388,53 (trzysta osiemdziesiąt osiem 53/100) złotych od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 9 marca 2016 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.747,49 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści siedem 49/100) złotych od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. ustala, iż strony ponoszą koszty procesu na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów przewidzianej w przepisie art. 100 zd. 1 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie Referendarzowi Sądowemu.

Sygn. akt I C 1997/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 kwietnia 2015 roku M. P. i A. T. wystąpiły o zasądzenie od S. G. na ich rzecz kwoty 1.040,58 złotych wraz

z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu,

w tym kosztami zastępstwa advokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że dochodzone roszczenie pozostaje w związku z umową dożywotniej, bezpłatnej służebności mieszkania położonego w Z. przy ul. (...) ustanowionej na rzecz S. G. i H. G. (rodziców M. P. i A. T.), którzy darowali przedmiotowy lokal mieszkalny na rzecz powódek, w zamian za ustanowienie tejże służebności. Wskazano przy tym, iż zawarta przez strony umowa stwierdzała jedynie nieodpłatność służebności, tym samym na rodzicach powódek spoczywa obowiązek ponoszenia kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania będącego przedmiotem darowizny. Strona powodowa powołała się ponadto na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Łodzi, który w sprawie o sygn. akt I ACz 1193/14 jednoznacznie wskazał, że obdarowane nie zobowiązały się do dożywotniego utrzymywania darczyńców, a jedynie do ustanowienia na ich rzecz służebności mieszkania. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność naliczona za okres od grudnia 2014

roku do marca 2015 roku łącznie. Stanowi ona połowę opłat związanych z utrzymaniem mieszkania, które wyniosły: 1.716,85 złotych tytułem czynszu (połowa – 858,43 złotych); 160,65 złotych – energia elektryczna (połowa – 80,33 złotych); gaz: za grudzień 2014 rok – 57,70 złotych (połowa 28,85 złotych), styczeń i luty 2015 rok – 84,15 złotych (połowa 42,10 złotych) oraz marzeń i kwiecień 2015 roku – 61,73 złote (połowa 30,87 złotych).

(pozew – k. 4 – 5 v.)

Pismem z dnia 23 kwietnia 2015 roku pełnomocnik powódek sprecyzował powództwo, wskazując że powódki dochodzą zasądzonej dochodzonej kwoty w częściach równych, tj. po 520,29 złotych na rzecz każdej z nich, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

(pismo procesowe pełnomocnika powódek – k. 30)

W dniu 24 czerwca 2015 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Zgierzu wydał przeciwko S. G. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 40)

W dniu 13 lipca 2015 roku S. G. złożył skuteczny sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. W jego uzasadnieniu podniósł, iż zgodnie z ustaleniami dokonany z powódkami, on i jego była żona nie mieli ponosić żadnych kosztów związanych z bieżącym utrzymaniem spornego lokalu. Podniósł także, iż dokonał w spornym mieszkaniu szeregu remontów, w tym w 2014 roku wydał 2.600 złotych na wymianę drzwi i okna.

(sprzeciw od nakazu zapłaty: k. 42 – 45)

Na ostatnim terminie rozprawy, w dniu 9 marca 2016 roku, pełnomocnik powódek złożył pismo rozszerzające powództwo i wniósł o zasądzenie na rzecz M. P. i A. T. kwot po 1.879,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 520,29 złotych od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 9 marca 2016 roku oraz od kwoty 1.879,25 złotych od dnia 10 marca 2016 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa advokackiego. Uzasadniając rozszerzenie powództwa pełnomocnik powódek wskazał, że związane jest ono z powstaniem należności za utrzymanie mieszkania za kolejne okresy do lutego 2016 roku, w łącznej kwocie 7.517,01 złotych, z czego połowa – 3.758,51 złotych obciąża pozwanego. Pozwany w toku rozprawy podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

(pismo procesowe pełnomocnika powódek z dnia 8 marca 2016 roku: k. 91, protokół rozprawy z dnia 9 marca 2016 roku: k. 109 - 113)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 października 2009 roku S. G. oraz H. G. darowali na rzecz M. P. i A. T., będących ich córkami, własność lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w domu wielomieszkaniowym nr 37 w Z. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Zgierzu, Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą oznaczoną nr (...). Każda z córek otrzymała po połowie udziału w prawie własności przedmiotowego lokalu. W związku z umową darowizny powódki ustanowiły na rzecz swoich rodziców prawo bezpłatnej, dożywotniej służebności mieszkania, polegającej na wyłącznym korzystaniu przez darczyńców z całego przedmiotu darowizny. Umowa darowizny zawierająca zapisy ustanawiające na rzecz darczyńców dożywotnią służebność przedmiotowego mieszkania, została zawarta w formie aktu notarialnego sporządzonego przed notariuszem W. J. w Kancelarii Notarialnej w Z., Rep. A nr 11714/2009.

(uwierzytelniona kserokopia aktu notarialnego: k. 6 – 9)

Mieszkanie będące przedmiotem darowizny zostało wykupione przez S. G. i H. G. w 2009 roku, za środki pochodzące z księżeczki mieszkaniowej prowadzonej na rzecz A. T. i opłacanej głównie przez H. G. oraz za środki przekazane przez powódki.

(bezsporne, nadto zeznania świadka H. G.: k. 111 v. – k. 112, zeznania M. P.: k. 112 v. w zw. z k. 109 v. – 110 v. wyjaśnień informacyjnych, zeznania A. T.: k. 112 v. w zw. z k. 110 v. wyjaśnień informacyjnych)

Przedmiotowa umowa darowizny została zawarta z powodu obawy H. G. oraz powódek, iż postępowanie S. G. doprowadzi do utraty mieszkania, z uwagi na jego zadłużenia oraz problemy z alkoholem. Między stronami nie miały miejsce żadne ustalenia na temat tego, że w związku ze sporną darowizną, powódki będą ponosić ciężar utrzymywania mieszkania, w tym ponoszenia opłat za czynsz oraz media.

(zeznania świadka H. G.: k. 111 v. – k. 112, zeznania M. P.: k. 112 v. w zw. z k. 109 v. – 110 v. wyjaśnień informacyjnych, zeznania A. T.: k. 112 v.

w zw. z k. 110 v. wyjaśnień informacyjnych, zeznania S. G. – k. 112 v. – 113 w zw. z k. 110 v. – 111 wyjaśnień informacyjnych)

W lokalu zamieszkuje S. G. wraz z H. G.. Są oni jedynymi jego użytkownikami.

(bezsporne)

S. G. i H. G. prowadzili wspólne gospodarstwo domowe do maja 2013 roku. Do tego czasu, od zawarcia umowy darowizny z dnia 20 października 2009 roku, ponosili opłaty z tytułu utrzymania przedmiotowego mieszkania ze wspólnych środków. Następnie pozwany w czerwcu 2013 roku złożył pozew rozwodowy. Nadal jednak, do grudnia 2014 roku, partycypował w kosztach utrzymania rodziny, w tym mieszkania. Od tego czasu całość ciężaru związanego z utrzymaniem mieszkania spoczywa na powódkach oraz ich matce – H. G., które ponoszą te koszty po połowie. Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł rozwód S. G. i H. G. wyrokiem z dnia 16 października 2014 roku, z winy męża, zasądzając od niego, na rzecz H. G., alimenty w kwocie po 300 złotych miesięcznie. Wcześniej, od 1999 roku, pozwany zobowiązany był do płacenia na rzecz H. G. tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny miesięcznie kwot po 100 złotych, a od kwietnia 2005 roku po 300 złotych (na podstawie wyroku z dnia 17 marca 2005 roku, wydanego przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt III RC 2/05)

(bezsporne, nadto zeznania świadka H. G.: k. 111 v. – 112, zeznania S. G. – k. 112 v. – 113 w zw. z k. 110 v. – 111 wyjaśnień informacyjnych, odpis wyroku

z dnia 17 marca 2005 roku – k. 106, znajdujące się w załączonych do akt niniejszej sprawy aktach o sygn. II C 986/13 wyrok: k. 319 – 319 v.)

Łączna wysokość czynszu należnego (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, w związku ze spornym lokalem nr (...) położonym w Z. przy ul. (...), za okres od stycznia 2015 roku do lutego 2016 roku wyniosła 6.537,18 złotych. Opłaty za prąd za analogiczny okres wyniosły łącznie 587,03 złote, a za gaz – 392,80 złotych. Wysokość opłat za okres, objęty powództwem przed jego rozszerzeniem, tj. od grudnia 2014 roku do marca 2015 roku, wyniosła natomiast łącznie: 1.716,85 złotych z tytułu czynszu, 160,65 z tytułu energii elektrycznej oraz za gaz – za grudzień 2014 rok – 57,70 złotych, styczeń i luty 2015 rok – 84,15 złotych oraz marzeń i kwiecień 2015 roku – 61,73 złote. Pozwany zobowiązany był do uiszczania połowy wysokości wskazanych opłat, wywiązywał się z niego jednak jedynie do grudnia 2014 roku włącznie, tym samym jego zaległość wynosi 3.494,98 złotych oraz należne odsetki za opóźnienie. Nieuiszczone przez pozwanego należności pokrywały ze swoich środków powódki. Pozostałą połowę opłacała H. G..

(zeznania S. G. k. 112 v. – 113 w zw. z k. 110 v. – 111 wyjaśnień informacyjnych, uwierzytelniona kserokopie: potwierdzeń wpłat za czynsz – k. 18, k. 100 – 102, za prąd – k. 19, k. 103 – 105, za gaz – k. 20 – 22, k. 94 - 99)

Pismem z dnia 17 grudnia 2014 roku powódki wezwały S. G.

do uiszczania comiesięcznych opłat w związku z utrzymaniem przedmiotowego mieszkania, w łącznej wysokości 256,99 złotych miesięcznie. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 13 stycznia 2015 roku.

(uwierzytelniona kserokopia wezwania do zapłaty oraz potwierdzenia odbioru – k. 23 – 24)

Na dzień 23 lutego 2016 roku z tytułu poboru wody oraz odprowadzania ścieków w przedmiotowym lokalu, istniała nadpłata w kwocie 46,46 złotych, która to zaliczona została na poczet czynszu za marzec 2016 roku. Nadpłaty z tego tytułu istniały także na dzień 24 lutego 2015 roku (16,35 złotych), 26 maja 2015 roku (78,24 złote), 25 sierpnia 2015 roku (63,35 złotych), 24 listopada 2015 roku (46,46 złotych). Zostały one zaliczone na poczet czynszu za miesiąc następujący po miesiącu, w którym stwierdzono nadpłatę, wobec czego czynsz za te miesiące został opłacony przez powódki oraz ich matkę w stosownie mniejszych kwotach. Nadpłatę wykazało także rozliczenie rachunków za gaz z dnia 10 lutego 2016 roku, obejmujące okres od 20 lutego 2015 roku do 10 lutego 2016 roku. Nadpłata wyniosła 5,02 złote i została zaliczona na poczet płatności, z terminem 25 kwietnia 2016 roku. Rozliczenie za ogrzewanie, wskazało natomiast niedopłatę w kwocie 68,45 złotych.

(bezsporne, nadto kserokopie rozliczeń kosztów zużycia wody w opłacie mieszkaniowej – k. 71 – 73, kserokopia faktury rozliczeniowej nr (...) z dnia 10 lutego 2016 roku – k. 76, kserokopia faktury prognozowej pro forma nr (...) z dnia 10 lutego 2016 roku – k. 75, kserokopia rozliczenia kosztów ogrzewania – k. 83)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, które uznał za wiarygodne.

W zakresie ustalenia do kiedy pozwany partycypował w ponoszeniu kosztów utrzymania mieszkania, Sąd nie dał wiary zeznaniom H. G., która twierdziła, iż jej były mąż przestał płacić z tytułu należności za media i czynsz wraz ze złożeniem pozwu rozwodowego w czerwcu 2013 roku. Zeznaniami tym nie tylko zaprzeczały zeznania pozwanego, lecz wykraczały one poza sformułowania zawarte w podstawie faktycznej powództwa, tym samym pozostawały w sprzeczności ze stanowiskiem strony powodowej, która jednoznacznie wskazała, że pozwany przestał uiszczać należne z tytułu opłat za mieszkanie kwoty, w grudniu 2014 roku. Jednocześnie pozwany przyznał, iż przestał uiszczać sporne opłaty, co więcej, nie ma zamiaru czynić tego w przyszłości, jednoznacznie wskazał jednak, iż ponosił je w stosownej części do końca grudnia 2014 roku, zaprzeczając tym samym twierdzeniom strony powodowej, iż już w grudniu po stronie pozwanego powstała zaległość w związku z utrzymaniem mieszkania. Na rzecz przyjęcia odmiennego stanowiska, mogłyby przemawiać zeznania H. G., jednakże jak wskazano wcześniej, w zakresie okresu w jakim pozwany nie wywiązuje się ze swojego zobowiązania, zeznania te Sąd uznał za niewiarygodne. Dowodu takiego nie stanowi także uwierzytelniona kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 17 grudnia 2014 roku adresowana do pozwanego, wystawionego przez powódki, w który wskazano jedynie, że wzywa się pozwanego do uiszczania określonych w nim opłat w podanych wysokościach, nie wspominając przy tym o dotychczasowym niewywiązywaniu się przez niego ze swoich zobowiązań. Zeznania powódek nie wskazują natomiast dokładnego momentu, w którym pozwany przestał uiszczać przypadającą na niego część opłat za mieszkanie.

Sąd nie wziął pod uwagi kserokopii opinii na temat pozwanego, wystawionej przez jego byłego pracodawcę, z uwagi na brak jej znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych istotnych w niniejszej sprawie. Ocena postawy pozwanego jako pracownika w jego byłej pracy, nie wpływa bowiem w żadnym stopniu na zakres zobowiązań pozwanego, wynikających z użytkowania przedmiotowego mieszkania.

Sąd pominął także złożone przez pozwanego kserokopie faktury VAT nr (...), pisma adresowanego do pozwanego przez Spółdzielnię z dnia 30 lipca 2014 roku oraz oświadczenia z dnia 23 sierpnia 2014 roku, z uwagi na to, iż okoliczności faktyczne, na jakie zostały one powołane, nie miały znaczenia dla niniejszej sprawy. Remonty, na które powołuje się pozwany, nawet jeżeli przyjąć, iż były faktycznie wykonane, dotyczyły okresu wcześniejszego, niż okres, który obejmuje rozpatrywane powództwo. Nie wpływają one także na zobowiązanie pozwanego do ponoszenia kosztów utrzymania mieszkania, z którego korzysta,

a ewentualne spory co do zwrotu poczynionych przez niego nakładów na mieszkanie powódek, nie są przedmiotem niniejszego postępowania.

Także kserokopie dokumentów dotyczących zdrowia pozwanego oraz jego sytuacji majątkowej, pozostają bez znaczenia dla niniejszej sprawy. Okoliczności te nie wpływają bowiem na ciężący na pozwanym obowiązek stosownego ponoszenia kosztów utrzymania przedmiotowego mieszkania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie kwestią sporną była okoliczność, czy pozwany, w związku z umową darowizny z dnia 20 października 2009 roku zawartą wraz z umową dożywotniego, nieodpłatnego ustanowienia na rzecz jego oraz jego byłej żony – H. G., służebności przedmiotowego mieszkania, zobowiązany jest ponosić połowę kosztów utrzymania tego lokalu, na które składają się opłaty za media oraz czynsz należny Spółdzielni Mieszkaniowej.

Analizując treść powołanej umowy, zawartej w formie aktu notarialnego, zwrócić należy szczególną uwagę na brzmienie przepisu art. 65 § 1 oraz § 2 k.c., w myśl którego oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowa należy badać raczej, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

W niniejszej sprawie zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd, wskazujące na motywację zawarcia umowy darowizny, polegającą na uniknięciu ryzyka utraty przedmiotowego mieszkania, wobec problemów alkoholowych pozwanego i jego tendencji do zadłużania się, jak i literalne brzmienie umowy, jednoznacznie wskazują, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że zawiera ona w sobie elementy umowy dożywocia. Umowa taka uregulowana została w art. 908 k.c., w myśl którego w przypadku, gdy w zamian za przeniesienie własności nieruchomości nabywca zobowiązał się zapewnić zbywcy dożywotnie utrzymanie, powinien on, w braku odmiennej umowy, przyjąć zbywcę jako domownika oraz dostarczyć mu wszelkie środki niezbędne do utrzymania, w tym wyżywienie, mieszkanie, światło i inne wskazane w ustawie. W § 2 spornej umowy powódki zobowiązały się natomiast „iż w związku z tą darowizną oraz na żądanie darczyńców ustanawiają na ich rzecz prawo bezpłatnej, dożywotniej służebności mieszkania, polegającej na wyłącznym przez darczyńców korzystaniu z całego przedmiotu darowizny”. Sformułowanie powołanego zapisu umowy nie budzi wątpliwości, iż chodzi jedynie o niepobieranie od darczyńców opłat, w związku z korzystaniem przez nich z przedmiotu darowizny, tj. mieszkania. Sąd nie miał wątpliwości, iż nie chodzi przy tym o koszty, związane z eksploatacją lokalu, w postaci opłat za media oraz czynsz, które generowane są bezpośrednio przez jego użytkowników.

Obowiązek ponoszenia spornych kosztów wynika z istoty służebności mieszkania. Opłaty związane z bieżącą eksploatacją mieszkania (opłaty za prąd, gaz, wodę, wywóz śmieci itp.) należy traktować jako nakłady związane ze zwykłym korzystaniem z rzeczy. Oznacza to, że obowiązek uiszczania tych opłat spoczywa na osobie, na rzecz której ustanowiono prawo użytkowania mieszkania (art. 302 § 2 k.c. w zw. z art. 260 § 1 k.c.).

W świetle powyższego, Sąd uznał, iż na pozwanym spoczywa obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania przedmiotowego lokalu, w wysokości połowy naliczanych opłat. Strona powodowa, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, nie udowodniła jednak zasadności roszczenia, w zakresie zaległości w ponoszeniu opłat za grudzień 2014 roku. Zgodnie z ogólną zasadą, ciężar udowodnienia faktu, spoczywa na tym, kto wywodzi z niego skutki prawne (art. 6 k.c.). Skoro zatem pozwany zaprzeczał, że nie partycypował w opłatach za mieszkanie za grudzień 2014 roku, ciężar udowodnienia, iż było odmiennie, spoczywał na stronie powodowej, która mu nie podołała.

Mając na uwadze powyższe oraz dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne, Sąd orzekł jak w sentencji, zasądzając na rzecz powódek kwoty po 1.747,49 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 388,53 złote od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 9 marca 2016 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.747,49 złotych od dnia 10 marca do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części. Na oddaloną część powództwa składa się suma należności, z tytułu

opłat związanych z utrzymaniem mieszkania za grudzień 2014 roku, obciążająca pozwanego. Składa się na nią czwarta część, połowy poszczególnych sum opłat za czynsz i prąd za okres od grudnia 2014 roku do marca 2015 roku (zgodnie z wyliczeniami przedstawionymi przez pełnomocnika powoda w treści pozwu) oraz połowa opłaty za gaz za ten miesiąc.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł, mając na względzie nowelizację przepisów kodeksu cywilnego, która weszła w życie od dnia 1 stycznia 2016 roku. W rozpatrywanej sprawie strona powodowa żądała odsetek od kwot po 520,29 złotych (stanowiących pierwotne żądanie pozwu) od dnia wniesienia pozwu, tj. 3 kwietnia 2015 roku, do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 23 marca 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku.

Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: "Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.". Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie. (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek co do kwot po 388,53 złotych (stanowiącej uznaną za zasadną część roszczenia sformułowanego pierwotnie w pozwie) od dnia 3 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 9 marca (tj. dnia, w którym strona powodowa dokonała rozszerzenia powództwa), odsetek za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą aktualnie 7 % w skali roku. Co do kwot po 1.747,49 złotych, obejmujących także kwoty po 388,53 złotych, Sąd orzekł na podstawie aktualnie obowiązujących, powołanych przepisów, przyznając odsetki za opóźnienie od dnia 10 marca 2016 roku (tj. dnia następującego po dniu rozszerzenia powództwa).

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie Referendarzowi Sądowemu stosownie do przepisu art. 108 § 1 zd. drugie k.p.c.